

י דור של עקביים, וגם
 ולה שיוכל האיש למשול
 את עבודתו בגופו לזככו
 שהגוף יטהר ומכל שכן
 חזקה, שנשארה בנמיכותה,
 חיל את העבודה במחשבה.
 מחשבה טובה כשמה כן
 לשכללה ולהרחיבה שלא
 צורך שמתכבה במהרה, רק
 וכל חושיו תבטל תחתיה,
 כל איש מתקדש כל גופו
 , וכיון שרואים שגם את
 חזקה להכניעו ולהקדישו,
 ח גבורתה לישון ולרקב

זהו יסוד חברתנו ועיקר
 שר בעבודתה. לא בבחינת
 שן שמרגיש את קרבותו של
 ה כל עיקר קושית וכבוד
 להרפותה היא מב' סיבות:
 ' שמחה ובין של שבירת
 הר מתלהב, ואפילו במעט
 'יא טהורה ולעילא מציורי
 ' מן יוהכ"פ, רק כשלב
 אה שאינה גופנית, וביותר
 שבירת ומרירת הלב רק
 יב וצללה"ה וכמו שמרגיש
 שלבו נשבר אדרבא לכו

ומחו פתחים, ובכל השנה שח"ו הוא בעצבות נוסל הוא באין לב
 ובאין מחשבה, ועוד חסרון יש בו והוא מום טבעי שאין לו בכלל
 מחשבה חזקה, והרי זה כמו שנאמר לבעל שכל קטן חדש-דבר-חכמה
 שאי אפשר לו מפני מום טבעי זה ששכלו קטן, ומפני חסרון טבעי
 זה לא די שגם בשעת ההתעוררות אף שמחשבתו מתעוררת
 ומתחזקת אינה חזקה כמו שצריכה להיות, והיא רק כעין בעל
 שכל הקטן שג"כ מחזיק לפעמים את שכלו להבין איזה דבר
 חכמה בהבנתו המועטת, אלא שכל מחשבתו הוא רק בשעת
 ההתעוררות לבד ואחר כך שוב נעדרת ממנו. כלומר האיש
 בעל מחשבה חזקה או בשעה שמתעורר ומתלהב מחשבתו מתחזקת
 וברה ורואה במחשבתו ובדמיונו דמיון של ישראל בני נביאים,
 את ד' ית' וכסא כבודו, כל אחד לפי מצבו, עד שאפילו אחר כך
 אחר התלהבותו יכול לאחוז במחשבתו הקדומה לבלי להרפותה,
 לצייר לו גם עתה את כבודו ית' אשר לפניו, ומחשבה חזקה זו
 שאחוז יכול לעורר שוב גם התלהבותו בכל עת ובכל שעה
 שמכשיר את עצמו. מה שאין כן בעל המום בלא מחשבה, כל
 מחשבתו גם בשעה שמתעורר ומתלהב הוא רק ניצוץ כמו שכל
 הטעם, ומכל שכן בעבור התלהבותו נעדרת ממנו כל מין מחשבה
 עילאה, ורק מדברי העולם כמו מלחם ותפוחי אדמה ומסחר וכר
 יכול לחשוב ולא יותר, לכן כל התלהבותו הוא רק דבר שבא
 ממילא כשבא למשל יוהכ"פ או איזה זמן ועידן עילאה מתעורר,
 אבל שיהיה בידו לעורר את התלהבותו במחשבתו ולהעלות את
 עצמו אי אפשר לו.

אות ד: אבל למה באמת אין לו לאיש מחשבה חזקה, הלא
 מחשבה איננה שכל שנאמר עליו שאין לו מוח ושכל
 חד ולא פלפולים וחקירות אדרבא רק אמונה פשוטה ב' אני
 דורשים עתה, אלא שלא תהא אמונתו נעלמה בו, רק בחינת
 "והאמין ב' ויחשבי" שיהיה חושב באמונתו במחשבה רחבה

שממלאה את כל הגוף, וכמו שנאמר עוד מזה אי"ה לקמן. ולמה תעדר לו לאיש ישראל שהוא מבני נביאים מין דמיון זה ומחשבה זו, פשוט הוא מפני שלא השתמש ועבד בו כראוי, כן גם טבעו ז"ל כל כוח הגוף שבאם אינם משתמשים ועובדים עמו יחלש, ולא עוד אלא כיון שבגופו וחושיו הוא עובד ועושה את צרכיו, ועם מחשבתו הרחנית שלמעלה מציורי גופו אינו עושה ועובד, אז עבודת גופו מכחשת את מחשבתו, ובדבר כזה משתמשים גם הרופאים לחלוש העצבים שנתקלקלה ונתפגלה מחשבתו, מיעצים אותו לשמש רק בכח גופו בלא מחשבה ואז גם מחשבתו הגופנית מכחישה ומטמטמת. וכיון שכן כשרוצים אנו לפסוע פסיעה גסה זו מן נמיכות הגוף אל עבודת המחשבה צריכים פשוט להוציא ולגלות בנו מחשבה חזקה מחדש ולהרגילה בעבודתה כמו שמוציאים כח ההליכה בילד ע"י ההרגל שמרגילים אותו ללכת, והיה שכרינו בזה כפול, כי לא די שתתגלה בנו מחשבה עילאה שלא הרגשנוה מקודם אלא שגם ארסי חושי הגוף יחלשו ע"י עבודת המחשבה וחיוזקה כמו שעבודת הגוף מחלשת את המחשבה כנ"ל וגם הם לחושי המחשבה יתהפכו.

אות ה: הנה לכאורה האיש הישראלי המתחיל הפשוט שלא טעם טעמה של מחשבה ודמיון עילאה, ישאל שאלה חזקה לכאורה, מה כל החרדה חרדת הכבוד שאנו חרדים לקראת המחשבה והדמיון להוציאם ולשכללם בנו, איזה מחשבה בכלל יש בנו, ולא יזה דבר הם מוכשרים, רק לחשוב ולדמות צורת עץ ואבן, רק צורת ומחשבות גופניות ומה יועילו לנו מחשבה ודמיון כאלו, אפילו בשעה שעומדים להתפלל יש זמנים שאפילו אם מחשבתנו חזקה אז ורוצים אנו לחשוב מחשבה אלקית ג"כ חסרה לנו מה לחשוב, כי דבר גופני שנצייר את כבודו יתברך באיזה דמיון וגוף אסור כדברי הרמב"ם ז"ל בהרבה מקומות, ובפרט בהלכות תשובה וביסודי התורה, ולדמות ולחשוב צורת

רחנית מופשטה מעו
כן למה לנו לחזק לו
ודמיון שביכולתם ר
ושאר דברים גופניים
האיש ולהעמידהו לפ
ולפי שכל הפשוט יכו
האדם לידי הזיה ולעי
אבל כאמור שאלה
המחשבה כל ז

של מחשבה טהורה,
גופו וגם במחשבתו
ישתה, ציורי דמיון
בו ולא הוציאה או
מחשבה ודמיון שהו
ג"כ רק גידול והתו
הדבר דומה לעני ז
מלך ויהי בבקר ותו
ביתי לבד הוא מוכר
והי' עתה כשיתגדל
יספיק לו אף אם
לחזור על כל פתחי
את מלכותו במידה
שיסבב על הפתחים
ואינו יכול לרומם
פרנסתו תהיה אחר
כטעותו, המחשבה
גופניות היא בעז
החושים, ולמה בחו

ר מזה אי"ה לקמן. ולמה
 ים מין דמיון זה ומחשבה
 ' בו כראוי, כן גם טבעו
 זים ועובדים עמו יחלש.
 עובד ועושה את צרכיו,
 גופו אינו עושה ועובד,
 בדבר כזה משתמשים גם
 תפגלה מחשבתו, מיעצים
 ואז גם מחשבתו הגופנית
 | אנו לפסוע פסיעה גסה
 :ה צריכים פשוט להוציא
 ילהגילה בעבודתה כמו
 ל שמרגילים אותו ללכת,
 תגלה בנו מחשבה עלילת
 חושי הגוף יחלשו ע"י
 וגוף מחלשת את המחשבה

לי המתחיל הפשוט שלא
 וילאה, ישאל שאלה חזקה
 וד שאנו חרדים לקראת
 בנו, איזה מחשבה בכלל
 יק לחשוב ולדמות צורת
 ומה יועילו לנו מחשבה
 התפלל יש זמנים שאפילו
 זשוב מחשבה אלקית ג"כ
 שנצייר את כבודו יתברך
 יים ז"ל בהרבה מקומות.
 ת, ולדמות ולחשוב צורה

רוחנית כופשטה מעולם הזה אין מחשבתנו מוכשרה ויכולה, ואם
 כן למה לנו לחזק להרחיב ולשכלל את מחשבתנו, האם מחשבה
 ודמיון שביכולתם רק לחשוב ולדמות מהרבה בתים, אנשים,
 ושאר דברים גופניים וכו', כשהם מתרחבים יועילו להעלות את
 האיש ולהעמידהו לפני כסא כבודו בעודנו בגופו בעולם הזה?
 ולפי שכל הפשוט יכולה התרחבות מחשבה כזו עוד להשליך את
 האדם לידי הויה ולעשותו לבעל דמיון שוא.

אבל כאמור שאלה כזו מתאימה רק למי שמתחיל עתה בעבודת
 המחשבה כל עוד שלא שכללה וכל עוד שלא טעם טעמה
 של מחשבה טהורה, ומכיון שהוא שקוע רק בעבודות ופעולות
 גופו וגם במחשבתו הוא משתמש רק לפי צרכי גופו, איך יאכל,
 ישתה, ציורי ודמיון סחורתו וכו' ועיקר מחשבתו עודנה טמונה
 בו ולא הוציאה את ראשה החוצה, לכן דומה לו שהתגלות
 מחשבה ודמיון שהוא ניצוץ נבואה שאנו מדברים עתה ממנה
 ג"כ רק גידול והתרחבות מחשבה כגון אלו היא ושואל. ולמה
 הדבר דומה לעני המחזר על הפתחים רח"ל שחלם לו שיעשה
 מלך ויהי בבקר ותתפעם רוחו ויבך ואמר מה אם לפרנסת בני
 ביתי לבד הוא מוכרח לסבב את כל עירו עד שמוצא ביגיעה רבה,
 והי' עתה כשיתגדל למלך ויצטרך לפרנס את כל חילו וצבאיו לא
 יספיק לו אף אם יסובב את כל העולם, ואם כח אבנים כחור
 לחזור על כל פתחי העולם לפרנסתם, וכל זה הוא מפני שמדד
 את מלכותו במידה של עניות, שיפרנס את כל חילו רק על ידי
 שיסבב על הפתחים כמו שמפרנס את בני ביתו בעניותו רח"ל,
 ואינו יכול לרומם את עצמו מעל אביונותו שיבין שאז כל אוסף
 פרנסתו תהיה אחרת. אבל נניח את השואל במצבו ונענה לו
 כטעותו, המחשבה מוכשרה היא לפי דעתך לחשוב ולצייר רק
 גופניות והיא בעצמה לפי זה רק כח גופני לא יותר מן
 החושים, ולמה בחושיך כשרוצה אתה למשל להביט על מרחק

פרסה מוכרח להיות שטח מגרש של פרסה, ובמחשבתך ובמוחקך שגדלו רק ככף איש יכול אתה לצייר לך דמיון אף של עשר פרסאות וכדומה, והנך רואה איפה שמחשבה כשהיא לעצמה אינה באמת חושית גופנית, רק שנושאה על פניה ציור גופני וכאשר ננסה אנו בשכלנו להפריש זה מזה, הדמיון עם המחשבה, מן הצורה שחושבת ומצטיירת עליהם ציור שקבלו מן החושים או תשאר מחשבה רוחנית שאין אנו רואים ומרגישים אותה, עד שנוכל לדעת ולאמר מהו.

אות ו: בכלל יש להתאונן על שהאדם כל כך שקוע בהרגל שלו, עד שאינו יכול לעזבו, וכשהוא מורגל לראות רק דברים גופניים במחשבתו דומה לו שהמחשבה גם בעצמה גופנית וחושית היא, אבל לא בענין הדמיון והמחשבה לבד טעית, רק גם בחושיך לא תהיה בטוח כל כך שהם גופניים מגושמים בהחלט כמו שאתה חושב, כי את חוש הראיה שמיעה וכו' בעצמם עוד לא ראית, רק את הדברים שחוש הראיה רואה או שומע, ובשעה שתסיר ממך דבר נראה או קול נשמע גם חוש הראיה ושמיעה יעלמו כך מבלי שתרגישם ותראם, ומי יודע איפא אם באמת חוש הראיה בעצמו גשמי ואי אפשר לו לראות רק דברים גופניים, או שביכולתו לראות הכל גם דברים בלתי גופניים, דעתה כיון שהבאת לפניו רק דברים גופניים הרגלתי רק בראיה גשמית. וכבר דברנו מזה למה חכמת אדם תאיר פניו, וכל איש מכיר לפי ערכו בחבירו אם חכם או טפש אם איש זך או גס הוא, וראיה זו כבר אינה גופנית כי כחכם כטפש כזך כגס בשר אחד בפניהם. בכל ענין עלית האדם יש אבן נגף הזה שאי אפשר לו להתעלות מן הרגלו, ועד כמה שנרצה לבאר לו ועד כמה שנרצה להחכימו קשה לפעול אצלו שידע שהאמת הוא היסוד מן זה שענינו רואות ולהיפך הוא מכל הרגלו, עד שנולד מין עקשנות מוסתרה בלבו שלא יניח לוח את עצמו

כמלא נימא מידיעות ממעל לעולם ובשעה ההרגל שלו חושב ה אינו גשם, ועוד זאת ? זה עיקר החסרון, שאי טהורה בלי ש עולה במוחק אתה ? מורגל רק במחשבות ובאמת לא שנאמר ? כלל, עולה היא, רק שמבקר ומגיה את ומשתנה למציאות העו מן מוחו, כמו שרואים אפשריות למשל שיעו במוחו נתגדל אין מו שנתגדל בו משה שרואה ושומע, וכל לו להאיש שלא בא כח המבקר וכל כך ומפחיד את כל מחשו אינו מרגיש את כח הללו באות בו, ועת מן הציורים הגופניים מורגל כל כך רק את כל מחשבה טו מרגיש כנ"ל דומה ונאחו בצורה גופנית כבר שמחשבה אמיר